

især i disse terrortider og terrorpakketider må jeg sige, at jeg synes, at det er en rigtig god idé.

Det Radikale Venstre ønsker under ingen omstændigheder politistatslignende forhold. Privatlivets fred er et centralt princip for os, som det er for de fleste andre. Det fremgik også af debatten vedrørende terror for nogle uger siden her i Folketingssalen.

Vi var ved den debat og er stadig bekymrede for, at hvis man blot gennemfører alle de anbefalinger, der ligger i den embedsmandsrapport, der blev diskuteret ved den lejlighed, så gives der bare los for øget overvågning.

Overvågning er for mange mennesker noget med kameraer, der filmer hver en bevægelse, kameraer, vi ser på offentlige steder, tankstationer osv. Og det er en del af overvågning, ingen tvivl om det. Men der er også den mere skjulte form for overvågning. Personnumrene er blevet brugt som eksempel tidligere, for det er den registrering, der sker, og som giver mulighed for en mere skjult form for overvågning.

Det er en bekymring for os, at den mere skjulte form for overvågning kan komme snigende, uden at den i virkeligheden vil få den samme opmærksomhed fra borgernes side, og at den vil blive debatteret på samme måde, fordi det netop bare er noget, der ubemærket kommer snigende, i stedet for de steder, hvor der er kameraer på stationer osv., hvor vi alle sammen kan se det, og det derfor vil ægge til offentlig debat. Jeg synes især, at der skal være stærk fokus på det element.

Som sagt har hele diskussionen om det, regeringen omtaler som eventuelle nye terrorpakker, aktualiseret overvågningsdiskussionen. Og lad mig understrege, at Det Radikale Venstre nemt kunne have stået bag en vedtagelse med en skarpere markering af modstanden mod øget overvågning. For vi er mildt sagt meget skeptiske over for brugen af øget overvågning, og vi er langt fra overbeviste om, at der er brug for nye overvågningstiltag.

Derfor er det vigtigt at se på, hvilke overvågningsmuligheder der allerede eksisterer i dag. Det er vigtigt for os at være fremadrettede, og det er vigtigt for os at være dybtgående i en undersøgelse. Derfor står vi som medforslagsstiller til et forslag til vedtagelse sammen med Venstre, Konservativt, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne.

Vi får et løfte fra regeringspartierne om proportionalitet mellem mål og middel, hvis der skal indføres nye former for overvågning. Det

vil vi holde dem og ministeren meget stærkt fast på. Og fremadrettet får vi i begyndelsen af det nye år en redegørelse vedrørende gældende regler om overvågning. Jeg vil gerne have justitsministeren til at klargøre og bekræfte her oppe fra Folketingets talerstol, at det gælder samtlige former for overvågning, der er mulig, punkt for punkt, at det er det, den redegørelse vil indeholde.

Afslutningsvis vil jeg gerne have lov til at minde Folketinget om, hvad Tingets formand sagde ved Vestres landsmøde for nylig:

Risikerer vi, at sikkerhedsforanstaltninger indskrænker vores egen højt besungne frihed, sker det, har terroristerne vundet det første slag.

Sådan sagde Tingets formand. Det er vise ord, og dem bør vi have i baghovedet, inden nye initiativer indføres – og vi skal have dem i baghovedet i hele diskussionen.

Formanden:

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll, og så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Kl. 11.30

Anne Baastrup (SF):

Overvågnings- og sikkerhedsbranchen er blandt de hurtigst voksende. Men forud for behovet for mere overvågning og ønsket om sikkerhed går usikkerheden. I takt med både velstandsstigninger og ensomhed er frygten vokset. Fra den ene side pustes der politisk til frygten i en populistisk kamp om vælgerne gennem tilbud om at genskabe trygheden, og fra den anden side kapitaliseres frygten gennem skabelsen af en teknologisk tilstedeværelse i de rum, der gør os utrygge. Vi er ikke alene, for kameralinsen er der også og bebor dermed frygtens rum sammen os og sladrer villigt, hvis uheldet er ude.

Men det stopper ikke der. For ved siden af alarmen i sommerhuset, overvågningskameraet på parkeringspladsen eller togstationen er feltet for mulig, potentiel og reel overvågning dramatisk forøget.

Det historiske gadespejl og sladderens på krogen om hinandens gøren og laden er suppleret af elektroniske spor, der konstant efterlades til arbejdsgivere, offentlige myndigheder og store virksomheder som f.eks. banker og teleselskaber. Ikke som genstand for nyfikenhed mellem naboer, men som dataindsamling for forbrugsmønstre, reklamefremstød og for indehaverne af de teknologiske knudepunkters adgang til kontrol gennem overvågning. Der er altså på den